

Vojvoda Krok byl opravdu dobrým a spravedlivým vládcem všeho lidu. Jeho sídlem se stal hrad s pevnými hradbami vybudovaný na vysoké skále nad řekou Vltavou. Proto se mu začalo říkat Vyšehrad. Krok si našel hodnou ženu, se kterou měl časem tři dcery. Dvě z nich měly zvláštní jména – Kazi a Teta. Třetí se jmenovala Libuše. Děvčata vyrostla a staly se z nich velké krasavice. Krokově dceři Tetě postavili hrad, který se jmenoval Tetín. I Kazi se časem odstěhovala na svůj hrádek

s názvem Kazín. Obě měly mnoho nápadníků, ale zatím si žádného nevyvolily. I nejmladší, Libuše, měla své sídlo, které se jmenovalo Libušín. Ani ona si zatím žádného ženicha nevybrala.

Kazi se od moudrých stařenek naučila znát různé léčivé byliny a trhat je v noci při úplňku, kdy mají největší moc. Uměla z nich dělat čaje a masti,

které pomáhaly léčit všelijaké rány a nemoci. Proto za ní chodili o radu lidé i zdaleka a všem dokázala pomoci. Její sestra Teta byla jiné povahy. Zádumčivá, ráda vysedávala sama a shlížela ze svého hrádku na krajinu. Často se modlila, aby země Čechů vzkvétala a vyhnula se všem nebezpečím. Ale nemyslete si, i ona se dokázala rozveselit, když spolu s Kazi navštěvovaly svou nejmladší sestru Libuši. Ta už přesídlila na otcův Vyšehrad. Proč, to si budeme vyprávět příště.

Jednou se sestry opět sešly v hradní zahradě a možná vzpomínaly na doby, kdy byly malé, na své dětské hry. Najednou je vyrušil křik, který se blížil k bráně do nádvoří. Když se brána otevřela, spatřily dav lidí, který provázel mladého, silného muže. Sestry nechtěly věřit svým očím – ten mladík držel na zádech obrovského černého kance, který se nemohl dostat z jeho pevného sevření. Došel až k dívkám, které se strachy tiskly k sobě. Libuše se zeptala: „Proč jsi přišel i s tím hrozným zvířetem až k nám?“ „Hned vše vysvětlím, vzácná paní,“ řekl ten silák a stále pevně svíral to divoké prase. „Nejdříve mi ale dovolte, abych ho zabil před vašima

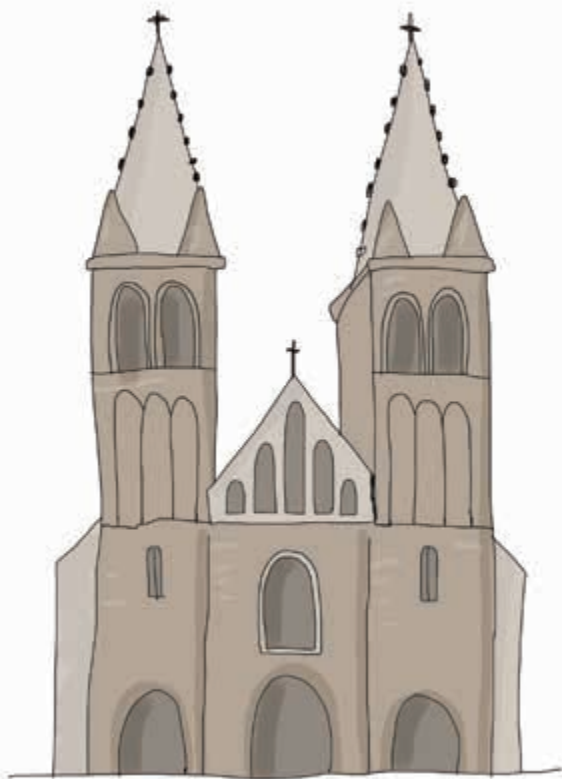
očíma, na důkaz oddanosti vojvodovi Krokovi a jeho dcerám. Stačí, když mi někdo podá ostrý oštěp.“ Tak se stalo. Odhodil kance na zem, ten se otrépal, postavil se na nohy a jeho zlá, zuřivá očka se rozhlížela kolem. Přítomní lidé ustoupili, co nejdále mohli. Když ale kanec spatřil svého přemožitele, s hrozným řevem se rozběhl právě proti němu. Silák uskočil a do zvířete hbitě zabodl oštěp. To zachroptělo a bylo po něm. Ozval se velký potlesk a obdivný křik. Potem zalitý mladík se jen skromně uklonil třem sestrám. „Můžeme znát tvé jméno a tvůj příběh, hrdino?“ zeptala se Libuše. „Jmenuji se Bivoj a žiju se svým lidem v osadě nedaleko hradu tvé spanilé sestry Kazi.“ Ta se tou lichotkou začervenala. Však se jí mladík na první pohled zalíbil. „V našem lese se před časem objevilo tohle divoké zvíře. Ničilo úrodu na polích, napadalo lidi v lese. Babky s dětmi se bály chodit na maliny či na houby. Rozhodl jsem se tomu udělat konec.“ Sestry i lidé kolem naslouchali silákovi, ani nedutali. Ten pokračoval. „Vypravil jsem se dnes ráno do lesa. Tiše jsem našlapoval, aby ani větvička nepraskla. Chtěl jsem překvapit kance v jeho brlohu. Ale překvapil on mne!

Na poslední chvíli jsem zaslechl dupot, jak se ke mně zezadu řítil. Stačil jsem jen ukročit stranou, ale divočák mi při tom přerazil oštěp, jako by to byl jen proutek. Obrátil se, na chvíli se zastavil a pak se opět tryskem rozběhl proti mně. Co mi zbývalo? Chytil jsem ho holýma rukama za jeho ostré tesáky a mrštil s ním o zem. Než se vzpamatoval, hodil jsem si ho na ramena a přišel k vám.“ To řekl skromně a znovu se uklonil.

Všichni lidé, kteří tu přihlíželi, provolávali neobyčejnému silákovi slávu. „Přineste jídlo a pití hrdinnému Bivojovi,“ rozkázala Libuše a cosi ještě pošeptala hlavnímu sloužícímu. „Hlad nemám,“ řekl Bivoj. „Ale trochou medoviny si rád připižu na vaši krásu, vzácné paní!“ Sestry se rozesmály. Když se Bivoj občerstvil – neodolal ani dobrotám, které mu přinesli – chystal se k odchodu. Libuše ho zastavila: „Předávám ti tento drahokamy zdobený pás, jaké náš otec Krok dával těm nejudatnějším bojovníkům. Zasloužíš si ho za svůj odvážný čin!“ Bivoj poklekl před Libuší a děkoval. Tu se přidala Kazi. „Doprovodíš mě na můj hrad. To divoké zvíře tě zle zranilo na zádech. Mé masti a bylinky

ti rány vyléčí.“ Teta, která stejně jako Libuše uměla předvídat budoucnost, se tiše pousmála. Věděla už teď, že se její sestra Kazi a Bivoj do sebe zamilují. I když se pak rány Bivojovi dávno zahojily, setkával se s dcerou vojvody Kroka stále častěji. A za čas se konala na Vyšehradě slavná svatba. Bivoj a Kazi se stali manželi. Teta zůstala až do stáří sama. Ale dětem své sestry byla tou nejmilejší tetou.

„Ten silák Bivoj by mohl dnes vyhrát i na olympiádě,“ řekla jsem. „A Kazi,“ přidala se Sára „by určitě byla známou léčitelkou. Ale teď je na radě Libuše, vid' dědo?“ „Ano. A zase budeme opisovat, Eliško. Však i náš největší skladatel Bedřich Smetana to udělal, když napsal operu Libuše. Ta se hraje obvykle při slavných výročích naší země. A fanfáry z ní někdy doprovázejí naše prezidenty, nástupce našich králů, při příchodu na nějaká zvláště významná zasedání. Ale teď si pojďme vyprávět pohádkovou pověst o tom, jak si Libuše našla svého muže.“